

Ερευνητική Εργασία (Ομάδα 1η)

“Νομοθετικό πλαίσιο για τους μετανάστες/Παραβίαση των νόμων και τρόποι αντιμετώπισης/Εθελοντισμός”.

Η εργασία αυτή υλοποιήθηκε υπό τη συνεργασία των μαθητών/ μαθητριών:
ΜετούσιΤέα
Νικολαΐδη Φωτεινή
Παπαδάκη Στέλιος
Χατζημπίνου Ανθή

Κεφάλαιο 1ο : “Νομοθετικό πλαίσιο για τους μετανάστες”.

Το κεφάλαιο αυτό θα περιλαμβάνει όλη τη σχετική νομοθεσία για το ζήτημα των μεταναστών και των προσφύγων η οποία πάρθηκε από την ύπατη αρμοσσία του ΟΗΕ, την Ελληνική κυβέρνηση και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Λόγω του όγκου των νόμων που ασχολούνται για τη μετανάστευση, αποφασίστηκε να ερευνήσουμε το θέμα σε ειδικές κατηγορίες, οι οποίες όμως “αγκαλιάζουν” το ζήτημα από πολλές πλευρές. Έτσι, οι τομείς θεμάτων για την παγκόσμια νομοθεσία που αφορά τη μεταναστευτική πολιτική είναι οι εξής :

- Τα ατομικά δικαιώματα των προσφύγων στην Ελλάδα.
- Νομοθεσία για την οικογενειακή επανένωση στην Ευρώπη.
- Κριτήρια για νόμιμη μετανάστευση στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη.

Ζήτημα 1ο: “Τα ατομικά δικαιώματα των προσφύγων”.

- **Στον ελλαδικό χώρο.**

Για τα άτομα που προσέφυγαν στο χώρο της Ελλάδας, η νομοθεσία προβλέπει μια μικρή ποικιλία ατομικών και κοινωνικών τους δικαιωμάτων. Κατά τη διάρκεια παραμονής τους στη χώρα μας πρέπει να τους έχει χορηγηθεί ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ένα ελάχιστο χρηματικό ποσό για τα καθημερινά τους έξοδα, να έχει βρεθεί άσυλο το οποίο να τους στεγάζει προσωρινά και το κυριότερο να τους έχει δοθεί το έγγραφο της άδειας παραμονής τους εδώ. Σε γενικές γραμμές, αυτές είναι οι βασικές υποχρεώσεις των κρατικών υπαλλήλων που ασχολούνται με το θέμα της μετανάστευσης εδώ. Ωστόσο, η Ύπατη Αρμοσσία του ΟΗΕ προβλέπει για άλλα μεγαλύτερα ζητήματα για τα δικαιώματα των προσφύγων στη χώρα μας, τα οποία είναι εκτός από τη μορφή δικαιωμάτων και με τη μορφή απαγορεύσεων.

Κατ’αρχάς, ο πρόσφυγας ή και μετανάστης έχει προστασία των οικονομικών του δικαιωμάτων μέσω της κοινωνικής ασφάλισης που του χορηγείται από το κράτος. Μπορεί να έχει διαρκή σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ή μερικής απασχόλησης για όσο διάστημα μείνει στην Ελλάδα. Ωστόσο, δεν δίνεται άδεια άσκησης ολικής εργασίας, όπως επίσης απορρίπτεται η άδεια ανανέωσης της άσκησης του επαγγέλματος του βαφέως και η απομάκρυνση από την δημόσια εκπαίδευση. Η έλλειψη άδειας εργασίας καθιστά άκυρη τη σύμβαση εργασίας. Αυτό, εξάλλου, είναι ένα κενό στη νομοθεσία που αφορά τα οικονομικά δικαιώματα των προσφύγων, διότι καθιστά ασαφή την αποζημίωση του πρόσφυγα σε περίπτωση ατυχήματος ή απόλυσης.

Σε κοινωνικό επίπεδο, το κράτος δεν υποχρεούται να διασφαλίσει την ελευθερία εργασίας των αλλοδαπών, που προστατεύεται συνταγματικά ως ατομικό δικαίωμα. Παρ’όλα αυτά, υπάρχει η ιδέα της ισότητας της αμοιβής των αλλοδαπών εργαζομένων σε σχέση με αυτήν των ημεδαπών για εργασία ίσης αξίας. Σε περίπτωση τραυματισμού ενός νόμιμα ή άνομα εργαζομένου μετανάστη στην Ελλάδα, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, δεν είναι νόμιμο το αποζημιούμενο λόγω της αδικοπραξίας διαφυγόν κέρδος, γιατί αυτό θα αποκομιζόταν με αντίθετο τρόπο από τα οριζόμενα σε απαγορευτική διάταξη του νόμου.

Όσο αναφορά τη συνταξιοδότηση των αλλοδαπών, μόνο οι Έλληνες πολίτες γίνονται δεκτοί σε αυτές τις δημόσιες λειτουργίες εκτός από τις περιπτώσεις προσφύγων που καταχωρούνται σε

αυτές σε ειδικές περιπτώσεις που μεριμνούν ειδικοί νόμοι. Για παράδειγμα, αλλοδαπή, χήρα αποβιώσαντος Έλληνα συζύγου, λαμβάνει μηνιαία σύνταξη εργασίας, όπως κάθε Ελληνίδα χήρα. Έτσι, το συνταξιοδοτικό δικαίωμα του δημοσίου υπαλλήλου και των κατά μετάβαση δικαιουμένων σύνταξη μελών της οικογενείας του είναι περιουσιακό δικαίωμα προστατευόμενο και από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Συνθήκες εργασίας των μεταναστών στη χώρα μας.

Επίσης, σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, οι πρόσφυγες έχουν το δικαίωμα συνεταιρισμού για τη δημιουργία συνδέσμων και σωματείων που αφορούν πολιτιστικές δραστηριότητες. Αυτά το κράτος οφείλει να τα αναγνωρίσει όταν προέρχονται από αναγνωρισμένους πρόσφυγες, δηλαδή εκείνους που έχουν εξασφαλίσει την άδεια παραμονής τους. Επιπλέον, ανακαλούνται οι άδειες παραμονής και εργασίας των αλλοδαπών καλλιτεχνών.

Περιλαμβάνονται πρόσθετοι νόμοι για οικογενειακά ζητήματα των προσφύγων. Κατ'αρχάς, επιτρέπεται η άσκηση γονικής μέριμνας από αλλοδαπό πατέρα σε ημεδαπό ανήλικο παιδί και με αυτό τον τρόπο προστατεύεται το δικαίωμα επικοινωνίας μεταξύ των γονέων και των τέκνων. Ο γάμος, ακόμη, ενός Έλληνα υπηκόου με αλλοδαπή χωρίς όμως πραγματική συμβίωση (εικονικότητα γάμου) δεν απολαμβάνει προστασία ούτε από τον κοινό νόμο ούτε και από τις συνταγματικές διατάξεις. Ωστόσο, ανακαλείται η άδεια παραμονής της αλλοδαπής συζύγου εάν αιτιολογήσει την πραγματική ή μη συμβίωσή της με τον Έλληνα άνδρα της. Όμως, αυτό θεωρήθηκε μη νόμιμο ως προς την αιτιολόγηση του από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, το οποίο απέρριπτε την άδεια παραμονής αλλοδαπής, σύζυγο Έλληνα, θεωρώντας ότι "παρέμεινε ατακτοποίητη για 2 μιση έτη πριν το γάμο". Για το διαζύγιο ενός αλλοδαπού ή αλλοδαπής με Έλληνα ή Ελληνίδα υπήκοο, δεν χορηγείται στο άτομο που δεν έχει ελληνική υπηκοότητα άδεια παραμονής λόγω διακοπής έγγαμης συμβίωσης και αρχή διαδικασίας διαζυγίου. Η Διοίκηση όμως υποχρεούται να ικανοποιήσει το αίτημα χορήγησης άδειας παραμονής σε διαζευγμένο αλλοδαπό γονέα ανήλικου τέκνου ελληνικής ιθαγένειας, ειδικά όταν η ανατροφή του παιδιού αφορά την μητέρα, εκτός αν απαγορεύεται για λόγους κρατικής ασφάλειας και δημοσίου συμφέροντος.

Τέλος, δίνεται το δικαίωμα στους μετανάστες να έχουν μια προηγούμενη ακρόαση από τις αρχές και να τους ανακληθεί η πράσινη κάρτα σε περίπτωση καταδίκης για τη χρήση πλαστού διαβατηρίου. Η παραβίαση αυτού του δικαιώματος από τη Διοίκηση δεν καλύπτεται από την ενδικοφανή προσφυγή που άσκησε ο αιτών κατά της ανακλητικής νόμιμης παραμονής και εργασίας του απόφασης. Σημαντικό να ειπωθεί είναι ότι η θρησκευτική συνάθροιση των μουσουλμάνων καλύπτεται από το δικαίωμα άδειας παραμονής και ελεύθερης πνευματικής έκφρασης.

Θρησκευτική συνάθροιση μουσουλμάνων στην Αθήνα.

Τόπος διαμονής μεταναστών στην Ελλάδα.

Ζήτημα 2ο : “Νομοθεσία για την οικογενειακή επανένωση”.

- Στην Ευρώπη.

Το δικαίωμα της Οικογενειακής Επανένωσης και στη Λισαβόνα.

Η περιοριστική πολιτική του ασύλου στις ευρωπαϊκές χώρες έπληξε τη δυνατότητα επανένωσης των οικογενειών των προσφύγων. Οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να περιορίσουν την άφιξη των στενών συγγενών των προσφύγων που έχουν ήδη εγκατασταθεί στις χώρες τους. Ο χωρισμός των μελών της οικογένειας που συνδέονται με σχέση αλληλεξάρτησης προκαλεί αδικαιολόγητο πόνο. Η πολιτική αυτή είναι αντίθετη με το δικαίωμα των προσφύγων στην οικογενειακή επανένωση που προβλέπουν οι διεθνείς κανόνες δικαίου.

Στο Συμβούλιο της Ευρώπης, διάφορες συστάσεις και αποφάσεις τόσο της Επιτροπής Υπουργών όσο και της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης διαπνέονται από το ίδιο πνεύμα. Ομοίως, η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και ο Ευρωπαϊκός Κοινωνικός Χάρτης προστατεύουν την οικογενειακή συνένωση. Η Σύμβαση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών του 1989 για τα Δικαιώματα του Παιδιού επιβάλλει στα συμβαλλόμενα κράτη την υποχρέωση να μεριμνούν ώστε το παιδί να μην αποχωρίζεται από τους γονείς ενάντια στη θέλησή τους και να αντιμετωπίζονται με θετικό πνεύμα, ανθρωπιστικό και ταχύτητα τις περιπτώσεις της οικογενειακής επανένωσης.

Παρόλα αυτά, έχουν υιοθετηθεί και εφαρμόζονται πολιτικές που δεν είναι πάντα θετικές,

ανθρωπιστικές και γρήγορες – ούτε για τα παιδιά ούτε για τους ενήλικους. Διάφορες κυβερνήσεις επέλεξαν τη συσταλτική ερμηνεία των υποχρεώσεων τους όπως αναδεικνύει η Οδηγία που υιοθέτησε το Συμβούλιο της ΕΕ το 2003 για το Δικαίωμα στην Οικογενειακή Επανένωση. Μόνον οισύζυγοι και οι ανύπανδροι ανήλικοι δικαιούνται να απολαμβάνουν ευνοϊκή μεταχείριση, ενώ άλλα μέλη της οικογένειας δεν απολαμβάνουν το δικαίωμα στην οικογενειακή συνένωση. Δικαίωμα στην οικογενειακή συνένωση έχουν μόνον οι πρόσφυγες που πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής του ορισμού της Σύμβασης του 1951 ή του Πρωτοκόλλου του 1967 για το Καθεστώς των Προσφύγων ενώ αποκλείονται οι δικαιούχοι της επικουρικής προστασίας ή άλλοι μετανάστες.

Στην πραγματικότητα διαφέρουν οι πολιτικές των ευρωπαϊκών κρατών. Πολλά επέλεξαν να υιοθετήσουν τον ορισμό της οικογένειας που περιλαμβάνει μόνον τους γονείς και τους άμεσους απογόνους τους. Έτσι αγνοούν το προφανές, ότι δηλαδή ο πυρήνας της οικογένειας εξαρτάται από τις παραδόσεις και τις καταστάσεις. Για παράδειγμα, στις περιοχές που μαστίζονται από τον πόλεμο και τον ιό HIV δεν είναι ασυνήθιστο να φροντίζουν τα παιδιά άλλα μέλη της οικογένειας.

Συχνά οι παππούδες και γιαγιάδες, ή άλλα μέλη του ευρύτερου οικογενειακού περιβάλλοντος εξαρτώνται από την ενεργό γενιά. Για να είναι θετική και ανθρωπιστική η σχετική πολιτική πρέπει να λαμβάνει υπόψη την πραγματική μορφολογία της οικογένειας σε εξατομικευμένη βάση.

Μερικές κυβερνήσεις υποστηρίζουν ότι σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να διασφαλίσει την οικογενειακή ενότητα η επιστροφή των νεοαφιχθέντων στις χώρες καταγωγής τους όπου ζει η οικογένειά τους. Η θέση αυτή εμπεριέχει το μήνυμα ότι ο χωρισμός της οικογένειας προκαλείται εκουσίως. Όμως, πολλοί δεν μπορούν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους για τους ίδιους ακριβώς λόγους που τους ανάγκασαν να διαφύγουν από αυτήν. Τούτο μάλιστα δεν ισχύει μόνο για όσους απολαμβάνουν την προστασία του ασύλου αλλά και για όσους επιζητούν την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα ή είναι δικαιούχοι της προσωρινής ή της επικουρικής προστασίας.

Και στην περίπτωση αυτή η θετική και ανθρωπιστική πολιτική επιβάλλει την αξιολόγηση της πραγματικής κατάστασης της οικογένειας σε εξατομικευμένη βάση. Οι προϋποθέσεις της ικανότητας των προσφύγων να συντηρούν τις οικογένειές τους αποτελούν συχνά τη δικαιολογητική βάση της απόρριψης των αιτημάτων για οικογενειακή συνένωση. Αποτελεί αρνητική προϋπόθεση η παροχή αρωγής στον ενδιαφερόμενο από το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας της χώρας υποδοχής. Αυτή η πολιτική αγνοεί σε πολλές περιπτώσεις την πραγματικότητα. Δεδομένου ότι η ενότητα της οικογένειας είναι ανθρωπινό δικαίωμα, η ένδεια του ενδιαφερόμενου δεν αποτελεί βάσιμο λόγο για την άρνηση της άσκησής του.

Είναι εντυπωσιακή η αρνητική στάση των κρατικών αρχών στα αιτήματα για οικογενειακή συνένωση. Οι αρνητικές απαντήσεις συχνά διαπνέονται από καχυποψία σαν να προσπαθούν οι αιτούμενοι να εξαπατήσουν τις αρχές και να απολαύσουν ευνοϊκή μεταχείριση που δεν δικαιούνται. Φυσικά, υπήρξαν περιπτώσεις όπου οι ενδιαφερόμενοι παρείχαν εσφαλμένες πληροφορίες για να εξασφαλίσουν την είσοδο των μελών της οικογένειάς τους αλλά είναι μεγάλο λάθος να επηρεάζεται η γενικότερη πολιτική από παρόμοια παραδείγματα.

Παρότι χρονοβόρα, πολλές χώρες υιοθέτησαν την εξέταση DNA ως μέθοδο που διευκολύνει τις κυβερνητικές αρχές να αποφασίσουν επί των αιτημάτων για οικογενειακή συνένωση. Με αυτόν τον τρόπο επαληθεύουν εάν ο ενδιαφερόμενος είναι παιδί ή γονέας του δικαιούχου που διαμένει στο έδαφός τους. Αυτή η μέθοδος αποκλείει εξ ορισμού οποιαδήποτε άλλη συγγενική σχέση, για παράδειγμα τα παιδιά που έχουν υιοθετηθεί, και δεν είναι προσαρμοσμένη στην πραγματική μορφή που έχει η οικογένεια σε πολιτισμούς από τους οποίους προέρχονται οι πρόσφυγες που ζουν στην Ευρώπη.

Ζήτημα 3ο: “Κριτήρια για νόμιμη μετανάστευση”.

- *Στις Η.Π.Α.*

Νυχτερινή Νέα Υόρκη.

Ήδη από την εποχή της επεκτατικής κυριαρχίας του Κολόμβου, ρεύματα μετανάστευσης προερχόμενα κυρίως από Ευρώπη, και αργότερα από Αφρική και Ασία, αναζητούσαν μια καλύτερη τύχη σε αυτή την αχανή πεδιάδα, η οποία με το γόνιμο έδαφός της μπορεί να παρέχει αστείρευτες πηγές ενέργειας και τροφής. Συνεπώς, υπάρχουν και πολλές ευκαιρίες εύρεσης εργασίας. Σύμφωνα με τη σύγχρονη αμερικανική νομοθεσία, οι μετανάστες ή οι πρόσφυγες που καταφεύγουν στην αμερικανική γη πρέπει να έχουν τουλάχιστον ένα από τα παρακάτω κριτήρια που μπορούν να τους χαρακτηρίσουν νόμιμους μετανάστες.

Κλήρωση

Κάθε χρόνο η Αμερικανική κυβέρνηση κληρώνει έναν μικρό αριθμό αδειών μόνιμης παραμονής («πράσινες κάρτες») μέσω του προγράμματος **DiversityImmigrantVisa**. Η συμμετοχή είναι δωρεάν και δεν απαιτεί δικηγόρο ή άλλη επαγγελματική διαμεσολάβηση. Το 2011 κληρώθηκαν πράσινες κάρτες σε 62 Έλληνες. Ωστόσο, άγνωστο παραμένει πόσοι έκαναν αίτηση. Ο χρόνος που απαιτείται από την στιγμή της αίτησης ως την στιγμή που θα ολοκληρωθεί η διαδικασία, είναι περίπου 12 μήνες. Με πράσινη κάρτα μπορεί κανείς να κατοικήσει μόνιμα στις ΗΠΑ και να αναζητήσει εργασία. Η συμμετοχή στην κλήρωση είναι δωρεάν. Δεν πληρώνει κανείς για να συμμετάσχει στην ετήσια κλήρωση πράσινης κάρτας. Οργανισμοί όπως οUSAFIS μπορούν να βοηθήσουν να συμμετάσχει κανείς στην κλήρωση και φροντίζει να μην παρουσιαστούν προβλήματα όσον αφορά τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληροί ο μετανάστης για να λάβει μέρος στην κλήρωση.

Συγγενείς α' βαθμού

Αν έχει ένας μετανάστης συγγενείς α' βαθμού που είναι πολίτες των ΗΠΑ μπορούν να του μετακαλέσουν και να ζητήσουν την χορήγηση πράσινης κάρτας. Η διαδικασία παίρνει 12-18 μήνες αλλά μέσα στους πρώτους περίπου 6 μήνες εξασφαλίζει προσωρινή άδεια εισόδου και εργασίας στις ΗΠΑ. Το κόστος είναι γύρω στα \$1500-\$5000 αν δεν χρειαστείτε δικηγόρο. Η διαδικασία αίτησης είναι σχετικά απλή αλλά αν αναθέσει την υπόθεση σε δικηγόρο, πρέπει να υπολογίζει επιπλέον \$1500-\$2000.

Εργοδοτική προσφορά

Αν ένας μετανάστης έχει εξασφαλίσει προσφορά εργασίας από εργοδότη στις ΗΠΑ που είναι πρόθυμος να μεριμνήσει για τα μεταναστευτικά του, θα πάρει 6-9 μήνες να του χορηγηθεί μια ειδική άδεια εισόδου, η H1B. Πρόκειται για θεώρηση εισόδου (βίζα) που του επιτρέπει να εργαστεί μόνο για τον συγκεκριμένο εργοδότη. Η έκδοσή της θεώρησης αυτής είναι προβληματική για δυο κυρίως λόγους. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ διαθέτει γύρω στις 65.000 τέτοιες θεωρήσεις ετησίως. Η ζήτηση είναι τόσο μεγάλη που οι αιτήσεις ξεπερνούν τον αριθμό αυτό από την πρώτη μέρα που διατίθενται οι βίζες αυτές. Ο δεύτερος λόγος, είναι το κόστος για τον εργοδότη: μια H1B βίζα κοστίζει γύρω στις \$6.000 και στο διάστημα που η αίτηση εκκρεμεί ο εργοδότης μένει με μια θέση εργασίας κενή. Αν χορηγηθεί η βίζα ο εργαζόμενος μπορεί να αλλάξει εργοδότη σχετικά απλά επειδή η έκδοση νέας H1B για τον επόμενο εργοδότη δεν υπόκειται σε αριθμητικούς περιορισμούς. Από τη στιγμή πάντως που θα αποκτήσει ο μετανάστης την H1B μπορεί να κάνει αίτηση για πράσινη κάρτα. Η βίζα H1B έχει διάρκεια 3 ετών και μπορεί να ανανεωθεί για άλλα τρία. Στο διάστημα των 6 αυτών ετών θα πρέπει να αποκτήσει πράσινη κάρτα. Αλλιώς, στο τέλος της δετίας θα πρέπει να επιστρέψει στην χώρα προέλευσης του.

Η χορήγηση πράσινης κάρτας απαιτεί 1-2 χρόνια και κοστίζει \$5000-\$10000 - ίσως και περισσότερο. Η ανάθεση της υπόθεσης σε έμπειρο δικηγόρο είναι αναπόφευκτη. Πέντε χρόνια

μετά την χορήγηση της πράσινης κάρτας έχει κανείς το δικαίωμα να ζητήσει την Αμερικανική υπηκοότητα. Η διαδικασία πολιτογράφησης κοστίζει περίπου \$700, δεν απαιτεί δικηγόρο, και παίρνει γύρω στους 9 μήνες. Η διπλή υπηκοότητα δεν είναι πρόβλημα εκτός κι αν έχει πρόθεση ο μετανάστης να εργαστεί σε ευαίσθητους τομείς (πχ Άμυνα) για τους οποίους απαιτείται ειδική διαβάθμιση (**securityclearance**).

Σπουδές

Τελειώνοντας ένα πρόγραμμα σπουδών (προπτυχιακό ή μεταπτυχιακό) έχει ο μετανάστης το δικαίωμα προσωρινής άδειας εργασίας (**Optional Practical Training**). Η άδεια αυτή διαρκεί 12 μήνες. Αν οι σπουδές του είναι σε συγκεκριμένο θετικό ή τεχνολογικό κλάδο η άδεια αυτή διαρκεί 29 μήνες και μπορεί να χρησιμοποιηθεί τμηματικά, πχ, 12 μήνες μετά το πρώτο πτυχίο και 17 μήνες μετά το Masters. Κατά τη διάρκεια της OPT και εφόσον επιδείξει το άτομο αξιόλογο προσόντα είναι πιθανόν ο εργοδότης σας να μεριμνήσει για την χορήγηση H1B. Το πρόβλημα με την μετανάστευση μέσω σπουδών είναι το κόστος σε χρόνο και έξοδα. Σημειώνεται επίσης πως οι σπουδές πρέπει να γίνουν σε αναγνωρισμένο πανεπιστήμιο (**regionally accredited university**). Τα διδάκτρα για ένα μονοετές πρόγραμμα masters ξεκινούν από \$10.000. Να υπολογιστούν άλλα \$15.000 για έξοδα διαμονής και διατροφής. Στο τέλος θα αποκτηθεί ένα πτυχίο, ίσως μια προσωρινή εργασία, και την πιθανότητα να εξασφαλιστεί η H1B. Ολοένα και συχνότερα σήμερα οι εργοδότες αρνούνται να προσλάβουν άτομα με μεταναστευτικές εκκρεμότητες κυρίως λόγω του προβληματικού συστήματος γύρω από την βίζα H1B. Μεγάλοι εργοδότες όπως η Microsoft, Google κ.ά. θα αναλάβουν να τακτοποιήσουν τις μεταναστευτικές εκκρεμότητες, αλλά μικρότεροι εργοδότες μάλλον θα κοιτάζουν για άλλους υποψήφιους.

Προηγουμένως, έγινε αναφορά για εύρεση εργασίας στις ΗΠΑ. Πιο συγκεκριμένα τώρα θα καταχωρηθούν τα κριτήρια και οι συνθήκες νόμιμης εργασίας ενός μετανάστη στην αμερικανική ήπειρο. Φυσικά, ο ενδιαφερόμενος μετανάστης ή πρόσφυγας χρειάζεται πολύ προετοιμασία συμπεριλαμβανομένης και μιας επιτυχημένης αίτησης. Επίσης πολύ σημαντικό είναι να γίνει από την πλευρά του έρευνα για τις συνθήκες και γνώση κάποιων πραγμάτων πριν παρθεί η απόφαση από εκείνον να μεταναστεύσει στην Αμερική. Επομένως, για να έχει κάποιος την απαραίτητη άδεια εργασίας στις ΗΠΑ πρέπει:

- Να έχει την απαραίτητη visa.
- Να του παρέχεται άδεια είτε από την Αμερικάνικη Πρεσβεία είτε από διάφορες εξειδικευμένες εταιρείες που αναλαμβάνουν όλη την διαδικασία για να εκδώσουν πράσινες κάρτες.
- Να έχει την πράσινη κάρτα διαφορετικά θεωρείται παράνομος μετανάστης. Η διαμονή και η εργασία στην Αμερική χωρίς αυτή είναι παράνομες ενέργειες.
- Να έχει κληρωθεί την πράσινη κάρτα. 50,000 τέτοιες άδειες δίνονται κάθε χρόνο.

- **Στην Ευρώπη.**

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Η κοινή ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική πρέπει να παρέχει ένα ευέλικτο πλαίσιο που λαμβάνει υπόψη τις ειδικές συνθήκες που επικρατούν σε κάθε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ), και τίθεται σε εφαρμογή με συνεργασία μεταξύ των χωρών της ΕΕ και των θεσμικών της οργάνων. Στόχος τους είναι να διασφαλίσουν ότι η νόμιμη μετανάστευση συμβάλλει στην κοινωνικοοικονομική ανάπτυξη της ΕΕ, οι ενέργειες των χωρών της ΕΕ είναι συντονισμένες, η συνεργασία με χώρες εκτός ΕΕ αναπτύσσεται περαιτέρω και η λαθρομετανάστευση και η εμπορία ανθρώπων αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά.

Το παρόν κείμενο προέρχεται από ανακοίνωση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (17η Ιουνίου 2008) και προτείνει 10 κοινές αρχές με συγκεκριμένες ενέργειες για την εφαρμογή τους, με βάση τις οποίες θα διατυπωθεί η κοινή ευρωπαϊκή πολιτική μετανάστευσης. Για την επίτευξη μιας συντονισμένης και ολοκληρωμένης προσέγγισης για τη μετανάστευση, οι παρούσες αρχές θα ενταχθούν στους τρεις βασικούς άξονες της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ), δηλαδή ευημερία, αλληλεγγύη και ασφάλεια.

Η κοινή μεταναστευτική πολιτική θα υλοποιηθεί με τη συνεργασία μεταξύ των χωρών και των θεσμικών οργάνων της ΕΕ. Θα παρακολουθείται τακτικά μέσω ενός νέου μηχανισμού ελέγχου και αξιολόγησης, που περιλαμβάνει μία ετήσια αξιολόγηση. Θα διατυπωθούν συστάσεις από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο με βάση μία έκθεση της Επιτροπής για την κατάσταση της μετανάστευσης σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο.

ΕΥΗΜΕΡΙΑ: η συμβολή της νόμιμης μετανάστευσης στην κοινωνικοοικονομική ανάπτυξη της ΕΕ.

Η κοινή μεταναστευτική πολιτική θα πρέπει να χαρακτηρίζεται από σαφήνεια, διαφάνεια και δικαιοσύνη, και να στοχεύει προς την προώθηση της νόμιμης μετανάστευσης. Συνεπώς, πρέπει να διασφαλιστεί η διάδοση των απαραίτητων πληροφοριών που αφορούν τη νόμιμη είσοδο και παραμονή στην ΕΕ προς τους υπηκόους χωρών εκτός ΕΕ. Επιπλέον, πρέπει να κατοχυρωθεί η δίκαιη μεταχείριση των υπηκόων χωρών εκτός ΕΕ που διαμένουν νόμιμα στην ΕΕ. Για την πρακτική εφαρμογή αυτών των αρχών, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να ορίσουν σαφείς και διαφανείς κανόνες για την είσοδο και διαμονή στην ΕΕ·
- να παρέχουν πληροφορίες στους εν δυνάμει μετανάστες και αιτούντες και, ειδικότερα, σχετικά με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των κατοίκων της ΕΕ·
- να παρέχουν υποστήριξη και βοήθεια για τη συμμόρφωση με τις προϋποθέσεις εισόδου και παραμονής τόσο σε χώρες προέλευσης όσο και σε χώρες προορισμού·
- να εργαστούν προς μια ευέλικτη πολιτική θεωρήσεων που θα ισχύει σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Αντιστοίχιση των δεξιοτήτων και των αναγκών

Ενόψει της Στρατηγικής της Λισαβόνας, η προώθηση της οικονομικής μετανάστευσης θα πρέπει να εδράζεται σε αξιολόγηση των αγορών εργασίας της ΕΕ με βάση τις ανάγκες. Η πρόοδος σε όλα τα επίπεδα δεξιοτήτων και σε όλους τους τομείς θα πρέπει να εξετάζεται σε σχέση με την οικονομία της γνώσης και την οικονομική ανάπτυξη. Ταυτόχρονα, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η αρχή της ευρωπαϊκής προτίμησης, το δικαίωμα των χωρών της ΕΕ να ορίσουν τον όγκο των εισερχόμενων μεταναστών, και τα δικαιώματα των μεταναστών.

Πρακτικά, αυτό συνεπάγεται τα ακόλουθα για την ΕΕ και τις χώρες της:

- αξιολόγηση των τρεχουσών, μεσοπρόθεσμων και μελλοντικών (ως το 2020) αναγκών της ευρωπαϊκής αγοράς εργασίας από την πλευρά των αναγκών σε δεξιότητες·
- την ανάπτυξη εθνικών «χαρακτηριστικών (προφίλ) μετανάστευσης» που θα αποτελούνται από πληροφορίες σχετικά με τις συνθήκες της αγοράς εργασίας και τις διαθέσιμες δεξιότητες, καθώς και τη συλλογή ολοκληρωμένων και συγκρίσιμων δεδομένων για τη μετανάστευση·
- την ανάπτυξη εργαλείων και πολιτικών που στοχεύουν στην αντιστοίχιση προσφοράς και ζήτησης, την υποστήριξη μηχανισμών για την αναγνώριση τίτλων αλλοδαπής και την οργάνωση της κατάρτισης στις χώρες προέλευσης·
- αξιολόγηση των προοπτικών επιχειρηματικότητας του παρόντος και του μέλλοντος μεταξύ των μεταναστών, συμπεριλαμβανομένου του νομοθετικού και επιχειρησιακού πλαισίου ίδρυσης, καθώς και την ανάπτυξη μέτρων στήριξης·
- την προώθηση μέτρων αύξησης της απασχόλησης μεταξύ των υπηκόων χωρών εκτός ΕΕ εστιάζοντας ιδιαίτερα στις γυναίκες, και την παροχή εναλλακτικών λύσεων αντί της λαθρομετανάστευσης.

Η ένταξη αποτελεί το κλειδί της επιτυχημένης μετανάστευσης

Θα πρέπει να προωθείται η ένταξη ως «αμφίδρομη διαδικασία», σύμφωνα με τις κοινές βασικές αρχές για την ένταξη. Η συμμετοχή των μεταναστών θα πρέπει να ενισχυθεί ενώ θα πρέπει να

αναπτυχθούν η κοινωνική συνοχή και οι προσεγγίσεις για την πολυμορφία στις κοινωνίες υποδοχής. Για τον σκοπό αυτόν, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να ενισχύσουν το ευρωπαϊκό πλαίσιο ένταξης·
- να υποστηρίξουν τη διαχείριση της πολυμορφίας και την αξιολόγηση των αποτελεσμάτων των πολιτικών ένταξης στις χώρες της ΕΕ·
- να προωθήσουν προγράμματα ένταξης που θα απευθύνονται στις νέες αφίξεις μεταναστών·
- να διασφαλίσουν ίσες ευκαιρίες εξέλιξης στην αγορά εργασίας για τους νόμιμους εργαζομένους από χώρες εκτός ΕΕ·
- να θέσουν σε εφαρμογή προγράμματα κοινωνικής ασφάλισης με ίσους όρους για τους μετανάστες και για τους υπηκόους της ΕΕ·
- να αναπτύξουν μέσα αύξησης της συμμετοχής των μεταναστών στην κοινωνία·
- να επανεξετάσουν την οδηγία 2003/86/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με το δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης·
- να συνεχίσουν να εφαρμόζουν την πολιτική άσυλου της ΕΕ, εξελίσσοντας ταυτόχρονα τα μέτρα περαιτέρω, ιδιαίτερα μέσω του σχεδίου πολιτικής για το άσυλο.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ: συντονισμός μεταξύ των χωρών της ΕΕ και συνεργασία με χώρες εκτός ΕΕ

Στη βάση της κοινής μεταναστευτικής πολιτικής θα πρέπει να βρίσκονται οι αρχές της αλληλεγγύης, αμοιβαίας εμπιστοσύνης, διαφάνειας, ευθύνης και κοινής προσπάθειας μεταξύ της ΕΕ και των χωρών της. Συνεπώς, θα πρέπει να επιδιώξουν:

- να βελτιώσουν την ανταλλαγή πληροφοριών για τη θέσπιση συντονισμένων προσεγγίσεων, όπου απαιτείται·
- να αναπτύξουν μηχανισμούς παρακολούθησης των επιπτώσεων των εθνικών μέσων ώστε να επιτευχθεί συνεκτικότητα στο εσωτερικό της ΕΕ·
- να θεσμοθετήσουν διαλειτουργικά συστήματα για την πιο αποτελεσματική διαχείριση της μετανάστευσης·

- να μεριμνήσουν για τη συνεπή κοινοποίηση των πολιτικών μετανάστευσης της ΕΕ τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό.

Στο όνομα της αλληλεγγύης, οι ειδικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα εξωτερικά σύνορα ορισμένων χωρών της ΕΕ θα πρέπει να ληφθούν υπόψη στο οικονομικό πλαίσιο. Υπό αυτό το πρίσμα, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να συμπληρώνουν τους εθνικούς πόρους με τη χρήση του προγράμματος-πλασίου για την αλληλεγγύη και τη διαχείριση μεταναστευτικών ροών (2007-13)·
- να στηρίζουν την εφαρμογή εθνικών πολιτικών και τη δυνατότητα να αντιδρούν σε ad hoc καταστάσεις με τους μηχανισμούς του παραπάνω προγράμματος·
- να προβαίνουν σε συνεχείς αξιολογήσεις σχετικά με την κατανομή των πόρων προς τις χώρες της ΕΕ μέσω του προγράμματος και να τροποποιούν αυτές τις κατανομές όταν είναι απαραίτητο·
- να εξελίσσουν περαιτέρω τη διαχείριση των δραστηριοτήτων που χρηματοδοτούνται τόσο από ευρωπαϊκούς όσο και από εθνικούς πόρους με σκοπό την πρόληψη συντρεχουσών ενεργειών.

Συνεργασία με χώρες εκτός ΕΕ

Η μετανάστευση θα πρέπει να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των εξωτερικών πολιτικών της ΕΕ. Η συνεργασία για όλες τις πλευρές των θεμάτων μετανάστευσης θα πρέπει να ενθαρρύνεται στις εταιρικές σχέσεις με χώρες εκτός ΕΕ. Για τον σκοπό αυτόν, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να στηρίζουν την ανάπτυξη των συστημάτων μετανάστευσης και ασύλου των χωρών εκτός ΕΕ καθώς και τα νομοθετικά πλαίσια·
- να ενισχύσουν τη συνεργασία και τη δημιουργία υποδομών στις χώρες με τις οποίες υπάρχει εταιρική σχέση και να αναπτύξουν εταιρικές σχέσεις κινητικότητας όσον αφορά τη μετανάστευση του εργατικού δυναμικού·
- να χρησιμοποιήσουν τα μέσα άσκησης πολιτικής που αναπτύχθηκαν στο πλαίσιο της συνολικής προσέγγισης της μετανάστευσης και, ειδικότερα, να ενισχύσουν τη συνεργασία με (εν δυνάμει) υποψήφιας για ένταξη χώρες και να εξασφαλίσουν τη διαθεσιμότητα και αποτελεσματική χρήση των χρηματοδοτικών μέσων που απαιτούνται για την εφαρμογή αυτού του πλαισίου·
- να συνεργαστούν με τους αφρικανούς εταίρους για την εφαρμογή της «Διαδικασίας του Ραμπάτ» του 2006 και της εταιρικής σχέσης ΕΕ-Αφρικής για τη μετανάστευση, την κινητικότητα και την απασχόληση·
- να ενισχύσουν τη συνεργασία με τις χώρες της Ευρωπαϊκής Πολιτικής Γειτονίας, με τη Λατινική Αμερική και την Καραϊβική καθώς και με την Ασία προκειμένου να επιτευχθεί αμοιβαία κατανόηση των μεταναστευτικών προκλήσεων·
- να αναπτύξουν τα νομικά και επιχειρησιακά μέσα για τη δημιουργία ευκαιριών κυκλικής μετανάστευσης και να συνεργαστούν με τις χώρες προέλευσης σχετικά με τη λαθρομετανάστευση·
- να ενσωματώσουν διατάξεις σχετικά με την κοινωνική ασφάλιση στις συμφωνίες σύνδεσης με χώρες εκτός ΕΕ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ: αποτελεσματικός αγώνας κατά της λαθρομετανάστευσης.

Με μια κοινή πολιτική θεωρήσεων, η είσοδος νόμιμων επισκεπτών στην επικράτεια της ΕΕ θα πρέπει να διευκολυνθεί και να ενισχυθεί η εσωτερική ασφάλεια. Αυτή η πολιτική θεωρήσεων θα πρέπει να βασίζεται στη χρήση νέων τεχνολογιών και στην ευρεία ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των χωρών της ΕΕ. Για να καταστεί αυτό δυνατό, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να αναπτύξουν μια προσέγγιση τεσσάρων φάσεων με ελέγχους των προσώπων που ζητούν θεωρήσεις σε όλα τα στάδια·
- να αποδεχθούν τις ενιαίες ευρωπαϊκές θεωρήσεις Σένγκεν·
- να χρησιμοποιούν τα κοινά προξενικά κέντρα για την έκδοση θεωρήσεων·
- να εξετάσουν την εφαρμογή μιας ηλεκτρονικής άδειας ταξιδιού για τους υπηκόους χωρών εκτός ΕΕ·
- να εξετάσουν πιο λεπτομερειακά τις διαδικασίες θεωρήσεων εισόδου, ειδικότερα όσον αφορά τις θεωρήσεις μακράς διάρκειας.

Ολοκληρωμένη διαχείριση των συνόρων

Η προστασία της ακεραιότητας του χώρου Σένγκεν είναι απαραίτητη. Συνεπώς, η διαχείριση των εξωτερικών συνόρων θα πρέπει να βελτιωθεί και η ανάπτυξη πολιτικών σχετικών με τους συνοριακούς ελέγχους θα πρέπει να είναι ευθυγραμμισμένη με αυτές των τελωνειακών ελέγχων και την πρόληψη απειλών. Πρακτικά, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να ενισχύσουν την επιχειρησιακή διάσταση του ευρωπαϊκού οργανισμού εξωτερικών συνόρων (Frontex)·
- να αναπτύξουν μια ολοκληρωμένη προσέγγιση για τη διαχείριση των συνόρων με βάση τη βελτιωμένη χρήση των τεχνολογιών πληροφορικής και του έβδομου προγράμματος πλαισίου (ΠΠ7)·
- να εξακολουθήσουν να αναπτύσσουν το ευρωπαϊκό σύστημα επιτήρησης των συνόρων
- να συνεργάζονται με χώρες εκτός ΕΕ για να αναπτύξουν τη διαχείριση των συνόρων στις αντίστοιχες χώρες προέλευσης και διέλευσης·
- να παρέχουν οικονομική στήριξη για την ανάπτυξη του ολοκληρωμένου ευρωπαϊκού συστήματος διαχείρισης συνόρων·
- να αναπτύξουν συστήματα ελέγχου ενιαίας εξυπηρέτησης στα χερσαία σύνορα μέσω βελτιωμένης συνεργασίας μεταξύ των αρχών των χωρών της ΕΕ.

Θα πρέπει να αναπτυχθεί μια συνεκτική πολιτική για την αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης και της εμπορίας ανθρώπων. Πρέπει να προβλεφθούν μέτρα κατά της αδήλωτης εργασίας και της παράνομης απασχόλησης καθώς και για την προστασία των θυμάτων εμπορίας. Για την επίτευξη αυτών των στόχων, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να χορηγούν πόρους για τη διεξαγωγή έρευνας σε περιπτώσεις παράνομης διακίνησης και εμπορίας·
- να συνεργάζονται με εκπροσώπους των εργαζομένων και των εργοδοτών για την αντιμετώπιση της παράνομης απασχόλησης·
- να αναπτύξουν εργαλεία για την ανάλυση των κινδύνων και να μεριμνήσουν για την αξιολόγηση των πολιτικών και τη βελτίωση των τεχνικών μέτρησης·
- να στηρίζουν τη συνεργασία μεταξύ διοικητικών αρχών, ειδικά όσον αφορά τους διασταυρωμένους ελέγχους, και να συνδράμουν στη δημιουργία ανταλλαγών ορθών πρακτικών·
- να ενθαρρύνουν τη χρήση βιομετρικών στοιχείων ως αποτελεσματικού εργαλείου στην καταπολέμηση της λαθρομετανάστευσης και εμπορίας·
- να μεριμνήσουν ώστε τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα να ισχύουν και για τους υπηκόους χωρών εκτός ΕΕ που διαμένουν παράνομα στην ΕΕ·
- να χορηγήσουν προστασία και αρωγή στα θύματα εμπορίας, επίσης όσον αφορά την αποκατάσταση και επανένταξη στην κοινωνία·
- να διευρύνουν το νομοθετικό πλαίσιο ώστε να εφαρμόζεται στα νέα φαινόμενα εγκληματικότητας που αφορούν λαθρομετανάστευση και γενετήσια εκμετάλλευση ανηλίκων·
- να διασφαλίσουν την αποτελεσματική εφαρμογή των διεθνών νομικών κειμένων στο τομέα της παράνομης διακίνησης μεταναστών και της εμπορίας ανθρώπων στην ΕΕ.

Αποτελεσματικές και βιώσιμες πολιτικές επιστροφής

Οι πολιτικές επιστροφής αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των πολιτικών μετανάστευσης. Η μαζική νομιμοποίηση των λαθρομεταναστών δεν πρέπει να ενθαρρύνεται· ωστόσο, η δυνατότητα νομιμοποίησης ατόμων δεν πρέπει να παρεμποδίζεται. Συνεπώς, η ΕΕ και οι χώρες της οφείλουν:

- να διασφαλίσουν ότι οι αποφάσεις που αφορούν την επιστροφή αναγνωρίζονται αμοιβαία στην ΕΕ και να προαγάγουν τη συνεργασία μεταξύ των χωρών της ΕΕ στην εκτέλεση αυτών των αποφάσεων·
- να εξασφαλίσουν ότι έχει ενσωματωθεί η οδηγία σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων χωρών εκτός ΕΕ και ότι εφαρμόζεται από τη στιγμή που τίθεται σε ισχύ·
- να αναπτύξουν μέσα εντοπισμού προσώπων που έχουν επαναπατριστεί χωρίς να διαθέτουν έγγραφα ταυτότητας και να εξετάσουν αν μια ευρωπαϊκή άδεια διέλευσης (*laissez-passer*) μπορεί να εφαρμοστεί στην περίπτωση των μεταναστών χωρίς έγγραφα ταυτότητας οι οποίοι επιστρέφουν·
- να ενθαρρύνουν την υλοποίηση συμφωνιών επανεισδοχής από χώρες εκτός ΕΕ·

- να καθιερώσουν μια κοινή ευρωπαϊκή προσέγγιση στην νομιμοποίηση λαθρομεταναστών.

Κεφάλαιο 2ο: “Παραβίαση των νόμων και τρόποι αντιμετώπισης”.

Το κεφάλαιο αυτό πραγματεύεται την παραβίαση του νομοθετικού πλαισίου, το οποίο έχει θεσπιστεί για τους μετανάστες. Το φαινόμενο αυτό σημειώνονται συχνά με διάφορους τρόπους στην κοινωνία και δηλώνει ακριβώς την απουσία γνώσης και επικράτησης του δογματισμού που μαστίζει το συλλογικό πνεύμα. Ωστόσο, μπορούν να αναζητηθούν τρόποι άρσης αυτού του φαινομένου κοινωνικής παθογένειας, οι οποίοι ίσως έχουν κατασταλτικά αποτελέσματα και προτείνονται από την ομάδα μας. Συνεπώς, το κεφάλαιο αυτό θα χωριστεί σε δύο θεματικές περιφέρειες, οι οποίες είναι :

- Η εγκληματικότητα και η παραπληροφόρηση.
- Τρόποι αντιμετώπισης της παραβατικής συμπεριφοράς.

Ζήτημα 1ο: “Η εγκληματικότητα και η παραπληροφόρηση”.

Η παράνομη εισροή μεταναστευτικών κυμάτων στην Ελλάδα είναι σύνηθες φαινόμενο.

Πολλοί πιστεύουν πως η ραγδαία αύξηση της εγκληματικότητας προκύπτει από τη μη ελεγχόμενη εισροή των μεταναστών στη χώρα μας. Ωστόσο, οι περισσότεροι φορείς της κοινωνίας, με τα μέσα γνωστοποίησης ειδήσεων να βρίσκονται στην κορυφή της πυραμίδας, “παραφράζουν” τα περιστατικά εγκληματικότητας και απονέμουν τις ευθύνες στους μετανάστες. Γενικά, όλα έχουν σαν αφετηρία τους την έλλειψη μέριμνας για τους μετανάστες, οι οποίοι όταν φθάσουν στα όρια της εξαθλίωσης θα επιβαρύνουν αναγκαστικά τον συνάνθρωπό τους χωρίς να υπολογίσουν τις συνέπειες. Επομένως, κύριο αίτιο θεωρείται η αδιαφορία ή η απουσία ενημέρωσης για το νέο κλίμα μεταναστευτικής πολιτικής που πηγάζουν από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, ή απλούστερα από μη εφαρμόσιμη νομοθεσία που έχει θεσπιστεί για τα άτομα που μετακινούνται. Παρακάτω, θα αναφερθούν κάποια αποτελέσματα στατιστικών ερευνών που

αφορούν το ζήτημα της παραβατικότητας εις βάρος των μεταναστών και τέλος, θα ειπωθούν κάποια συμπεράσματα.

Η αποκαλυπτική έρευνα του ΕΚΚΕ

Σύμφωνα με τα ευρήματα της έρευνας “Επιχειρηματικότητα, Κίνδυνοι και Ανταγωνισμός στο Ιστορικό Κέντρο της Αθήνας” του Ινστιτούτου Πολιτικής Κοινωνιολογίας του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών, καταρρίπτεται ο μύθος περί πρωτοκαθεδρίας των μεταναστών σε αδικήματα κατά της περιουσίας και προσώπων. Συγκεκριμένα, οι ερωτηθέντες επιχειρηματίες-θύματα επιθέσεων κατέδειξαν μεικτές ομάδες Ελλήνων – αλλοδαπών ως τους κυρίους δράστες, κατά δεύτερο λόγο τους Έλληνες (**25,5%**), ενώ τελευταίους τους αλλοδαπούς (**16%**). Οι ερωτηθέντες επιχειρηματίες κατά κανόνα ανήκουν στην ευρύτατη παραγωγική ηλικία των 24-65 ετών. Μια συνολική θεώρηση των δεδομένων που προέκυψαν από 1232 επαφές και 850 συνεντεύξεις με Έλληνες επιχειρηματίες εκ των οποίων οι 730 δραστηριοποιούνται στο Ιστορικό Κέντρο της Αθήνας και οι 120 σε τέσσερις διαφορετικές εμπορικές περιοχές ελέγχου καταδεικνύει τα ακόλουθα: Όσον αφορά στην ευάλωτη θέση των επιχειρήσεων ως θυμάτων αδικημάτων κατά της περιουσίας/ιδιοκτησίας αλλά και κατά προσώπων, οι επιχειρηματίες δηλώνουν ότι αυτές οι επιθέσεις γίνονται κυρίως για κλοπή/ληστεία (**65,5%**), για χρήματα ή οικονομικούς λόγους (**24%**). Αναφορικά με τους δράστες αυτών των επιθέσεων, κατά τη γνώμη τους αυτοί ανήκουν κυρίως σε μεικτές ομάδες Ελλήνων-αλλοδαπών (**51%**), κατά δεύτερο λόγο είναι αλλοδαποί (**22,3%**) και κατά τρίτο λόγο Έλληνες (**11,3%**). Σύμφωνα με τους ερωτηθέντες, τις πρώτες θέσεις καταλαμβάνουν οι Αλβανοί (**32%**), οι Βαλκάνιοι γενικώς (**11%**), οι Ρουμάνοι ειδικά (**10,5%**), οι Ρώσοι (**8%**) και οι Ασιάτες (**6%**). Συγκεκριμένα για τα αδικήματα κατά της περιουσίας οι επιχειρηματίες, και σε ποσοστό **58%**, δηλώνουν ότι οι δράστες ανήκουν κυρίως σε μεικτές ομάδες Ελλήνων-αλλοδαπών (**49,5%**), κατά δεύτερο λόγο είναι αλλοδαποί (**15,9%**) και κατά τρίτο λόγο Έλληνες (**12,5%**). Γενικά, παρατηρείται ότι υπάρχει μια προσαρμογή της εγκληματικής συμπεριφοράς, αναλόγως τη χώρα υποδοχής. Οι μετανάστες που φθάνουν σε μία χώρα, αντιγράφουν συμπεριφορές. Οι αλλοδαποί παρακολουθούν την κοινωνική συμπεριφορά και “κουμπώνουν” στις δομές της χώρας υποδοχής. **Η πορεία των παραβάσεων που διαπράττονται από μετανάστες, είναι παράλληλη με αυτήν των Ελλήνων.**

Η ερμηνεία των στατιστικών στοιχείων και η δικαστική πρακτική

Ο εγκληματολόγος Βασίλης Καρύδης σχολίαζε παλαιότερα την ανεπάρκεια των ερμηνειών που προκύπτουν από την ανάγνωση των επίσημων στοιχείων που παρέχει η Αστυνομία. «Με την τεχνική έννοια του 'νομικού εγκλήματος' οι **Έλληνες πολίτες εγκληματούν σε μεγαλύτερο βαθμό από τους αλλοδαπούς γενικά και τους λαθρομετανάστες ειδικότερα.** Αυτή όμως η διαπίστωση διακρίνεται από προχειρότητα. Ωστόσο, αν πάμε στην εγκληματικότητα του δρόμου

η εικόνα περιπλέκεται. Για παράδειγμα στην ανθρωποκτονία με πρόθεση, στις ληστείες και στους βιασμούς, το ποσοστό των αλλοδαπών είναι πολύ μεγαλύτερο από τον αριθμό που αντιπροσωπεύουν στο γενικό πληθυσμό, περίπου στο 30%-35%». Επιπλέον, υποστηρίζει ότι ο στενότερος ποσοτικά και ποιοτικά αστυνομικός έλεγχος και η έμφαση στην επιτήρηση ορισμένων κοινωνικών ομάδων καταλήγει μοιραία στην αποκάλυψη περισσότερων εγκλημάτων και κατά συνέπεια στην στατιστική υπερεκπροσώπηση τους, καθώς οι μετανάστες ελέγχονται από την αστυνομία περίπου 15 φορές περισσότερο από τους Έλληνες. Έχει πολλάκις υποστηριχτεί ότι τα στερεότυπα των «κακών» μεταναστών που εντάχθηκαν στο συλλογισμό της ελληνικής κοινωνίας με την έλευση μεταναστών τη δεκαετία του '90, έχει συμβάλει στα μέγιστα στη διαμόρφωση μιας στρεβλής εικόνας της κοινωνικής πραγματικότητας. Την ίδια στιγμή, οι αντιλήψεις που έθεταν σε δυσμένεια τον «άλλο» Αλβανό, Ρουμάνο, Βούλγαρο κλπ., αποτυπώνονται και στη δικαστική μεταχείριση των μεταναστών. «Αυτό που φαίνεται είναι ότι πράγματι, κυρίως ως προς τη βαρύτητα των ποινών υπάρχει μια σαφής διαφοροποίηση εκ μέρους των δικαστών, ως προς τη δυσμενέστερη μεταχείριση των μεταναστών ιδιαίτερα στα βαριά εγκλήματα, στα κακουργήματα». Τα αποτελέσματα που προκύπτουν από την έρευνα του Καρύδη (2004-2006) υποδεικνύουν την δικαστική μεταχείριση των μεταναστών. Σε δείγμα 767 εγκληματούντων (351 Έλληνες και 416 αλλοδαπών, 45,8% και 54,2% αντίστοιχα), εξετάστηκε ποιοτικά η διάρκεια και η βαρύτητα των ποινών. Για παράδειγμα οι Έλληνες που συλλαμβάνονταν για σχετικά μικρή ποσότητα «ελαφρών» ναρκωτικών, έρχονταν αντιμέτωποι με ποινή φυλάκισης (κατά μέσο όρο) από 3 έως 5 χρόνια. Στον αντίποδα, οι μετανάστες αντιμετώπιζαν φυλάκιση από 6,5 έως 10 χρόνια. Στην κατηγορία της μεγάλης ποσότητας «σκληρών» ναρκωτικών οι Έλληνες τιμωρούνταν με 7 έως 10 χρόνια ενώ οι μετανάστες από 10 έως 23. «Στην περίπτωση των Ελλήνων εγκληματούντων, υπάρχει μια 'φυσιολογική' κλιμάκωση των ποινών, ανάλογα με την βαρύτητα του εγκλήματος, το είδος και τη ποσότητα των ναρκωτικών. Ωστόσο, στην περίπτωση των αλλοδαπών φαίνεται ότι η ποσότητα και το είδος των ναρκωτικών δεν παίζει σημαντικό ρόλο. Μ' αυτόν τον τρόπο, η σύνθεση του πληθυσμού της φυλακής προφανώς επηρεάζεται από τη δικαστική προκατάληψη απέναντι στους μετανάστες».

Υπουργείο Δικαιοσύνης	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
Αριθμός κρατουμένων	8418	8726	8722	9964	10370	11645	11736
Αριθμός αλλοδαπών κρατουμένων	3858	3708	4281	4695	5622	6078	6307

MME: Πώς διασπείρονται οι δογματικές αντιλήψεις στους Έλληνες πολίτες;

Είναι γνωστό ότι, κάποιοι αλλοδαποί είναι μέρος της βαριάς εγκληματικότητας στη χώρα, όπως ακριβώς και οι ημεδαποί. Ιδιαίτερα το κέντρο της Αθήνας πλήττεται άγρια από το έγκλημα του δρόμου (**streetcrime**), τις ένοπλες ληστείες στα σπίτια και τα καταστήματα. Το ζήτημα όμως είναι να αναζητηθούν οι λόγοι έξαρσης αυτής της εγκληματικότητας πίσω από τους αριθμούς και τα ποσοστά. Έχει παρατηρηθεί λοιπόν ότι σε περιόδους οικονομικής στασιμότητας και κρίσης μειώνεται η οικονομική σταθερότητα, αυξάνεται η ανεργία και γενικά δημιουργείται ένα κλίμα ανασφάλειας που έχει ως αποτέλεσμα για όλα αυτά να θεωρούνται υπεύθυνοι οι μετανάστες. Αυτοί οι φόβοι, οι προκαταλήψεις και η εχθρικήτητα εναντίον των μεταναστών ενισχύονται από τα ΜΜΕ μέσω της υπολανθάνουσας αποστροφής προς τους μετανάστες και το αίτημα για επιστροφή των μεταναστών στις πατρίδες τους. Έτσι αποσπάται η προσοχή από τα πραγματικά αίτια της κρίσης και δίνεται η εντύπωση ότι με τη μείωση του αριθμού των μεταναστών θα λυθούν τα οικονομικά προβλήματα. Αυτή η προκατάληψη ενισχύεται με την παρουσίαση της εγκληματικής βίας στον Τύπο και οδηγεί στο αίτημα για νομική ρύθμιση και απέλαση μεταναστών. Ο φόβος, που προκαλείται στο μόρφωμα που ονομάζεται «κοινή γνώμη» από την συμμετοχή των μεταναστών στην εγκληματικότητα, είναι σε αρκετές περιπτώσεις λανθασμένος και κυρίως αποτέλεσμα της ανυπαρξίας ορθής μεταναστευτικής πολιτικής. Πού οφείλεται όμως αυτή η στάση των ΜΜΕ; Μα, είναι απλό. Οτιδήποτε αυξάνει την ακροαματικότητα και μπορεί να προσελκύσει την προσοχή, αυτό θα προβληθεί. Ο κίνδυνος. Το έχουν αντιληφθεί αυτό τα ΜΜΕ. Έτσι, διαμορφώνονται πρότυπα και αξίες με την πολιτική διαχείριση των θεμάτων της καθημερινότητας κάθε μέσου να εξαρτάται από τον στόχο του εκάστοτε επιχειρηματία. Σε αυτήν την πολιτική, η επικινδυνότητα έχει βαρύνουσα σημασία. Ιδιαίτερα στις ημέρες μας, σε συνθήκες μιας παγκοσμιοποιημένης οικονομικής ύφεσης, το μεταναστευτικό ζήτημα ενεργοποιεί βαθιά κρυμμένα ψυχολογικά αντανάκλαστα που σχετίζονται με την καλλιέργεια κλίματος μιας γενικευμένης κοινωνικής φοβίας και προκαλεί

σχεδόν αυτόματα εκρήξεις του συλλογικού ασυνειδήτου, ιδιαίτερα αναφορικά με το ζήτημα της ασφάλειας του γηγενούς πληθυσμού απέναντι στον “ξένο”. Στο ζήτημα της εγκληματικότητας των μεταναστών, τη συγκρότηση δηλαδή μιας νέας «εγκληματικής κατηγορίας» με τυπικούς δράστες, τυπικά θύματα και τυπικές συμπεριφορές, που διακρίνονται από τη γενικότερη εικόνα της εγκληματικότητας, αναφέρεται και η Α. Μοσχοπούλου. Η έρευνά της εστιάζει στον ημερήσιο Τύπο (Τα Νέα και Απογευματινή) και καλύπτει ολόκληρη τη δεκαετία του 1990. Η Απογευματινή, σύμφωνα με την έρευνα, ασχολείται με την καταγραφή της εγκληματικότητας πολύ περισσότερο από Τα Νέα, και επομένως επιδρά δραστικότερα στην αντίληψη του κοινού της σε θέματα εγκληματικότητας. Ανάμεσα στα εγκλήματα αυτά, περίπου τα μισά αφορούν την παραβίαση του νόμου περί αλλοδαπών, με κυριότερο το έγκλημα της παράνομης εισόδου στη χώρα. Πρόκειται, όπως επισημαίνει η συγγραφέας για «εγκληματοποίηση μιας συμπεριφοράς, η οποία αποτελεί μάλλον διοικητική παράβαση» που ωστόσο διογκώνει ό,τι παρουσιάζεται ως εγκληματικότητα των αλλοδαπών, στο βαθμό που με αυτόν τον τρόπο «η εικόνα που αποκομίζει ο αναγνώστης είναι ότι οι μετανάστες ευθύνονται για τον κύριο όγκο της εγκληματικότητας».

Συμπεράσματα

Το ζήτημα της εγκληματικότητας των μεταναστών είναι αλληλένδετο με την μεταναστευτική πολιτική της χώρας. Η Ελλάδα δεν έχει εντάξει τους μετανάστες της κοινωνικά. Θεσμικά θεωρείται μάλλον για κοινωνικό αποκλεισμό και όχι για ένταξη με αποτέλεσμα την ολοκληρωτική απόρριψη αυτών των ανθρώπων από κάθε τομέα της ζωής. Γενικά τα υφιστάμενα δομικά πλαίσια δεν είναι ανεκτικά στη διαφορά, έτσι ο μετανάστης στα μάτια των πολιτών αν δεν είναι εγκληματίας, είναι υποψήφιος εγκληματίας. Αυτό το γνωρίζουν όλοι. Ακόμα και οι ίδιοι οι

μετανάστες. Τα υψηλά ποσοστά εγκληματικότητας όμως, δεν δικαιολογούνται απαραίτητα από την δραστηριότητα των μεταναστών. Διότι, ο μετανάστης που διαπράττει κάποιο μικρό ή μεγαλύτερο αδίκημα έχει λιγότερα μέρη να κρυφτεί: το οικογενειακό και κοινωνικό του δίκτυο που μπορεί να τον «κρύψει» είναι σίγουρα μικρότερο και λιγότερο αποτελεσματικό από το αντίστοιχο ενός ημεδαπού. Επιπλέον, είναι προφανές ότι είτε νόμιμος είτε χωρίς χαρτιά ένας μετανάστης που διαπράττει αδίκημα εάν συλληφθεί, θα καταγραφεί στις στατιστικές της αστυνομίας. Μάλιστα, ο παράτυπος μετανάστης έχει περισσότερες πιθανότητες να τραβήξει την προσοχή της αστυνομίας λόγω της προκατάληψης στο σύστημα ελέγχου. Θεωρητικά πάντως, ακόμη κι αν απελαθεί και ο τελευταίος μετανάστης, ακόμη κι αν χτίσουμε θαλάσσια κι επίγεια τείχη γύρω από τα σύνορά μας, σε λίγα χρόνια η εγκληματικότητα και η κοινωνική συνοχή θα βρίσκεται ακριβώς στο ίδιο σημείο. Μόνο που αυτήν την φορά δεν θά'ναι οι μετανάστες αυτοί που θα κατηγορούμε και θα φοβόμαστε αλλά οι Έλληνες, οι φτωχοί και εξαθλιωμένοι Έλληνες. Άρα, το πρόβλημα δεν είναι ο εγκληματίας αλλά αυτό που τον κάνει εγκληματία. Η κοινωνιολογία και η πολιτική οικονομία μας το λένε εδώ και δεκαετίες: αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων = αύξηση της εγκληματικότητας. **Όμως, η κοινωνία μας συνεχίζει να ζει μέσα στην άρνηση, τον φόβο και τις ψευδαισθήσεις, ενώ παράλληλα ο ποινικός νόμος γίνεται ανίσχυρος, καθώς δεν εξαλείφονται ποτέ οι καταστάσεις που γεννούν το έγκλημα.**

Ζήτημα 2ο: “Τρόποι αντιμετώπισης της παραβατικής συμπεριφοράς”.

Η κοινωνική αλληλεγγύη είναι η προϋπόθεση για τη βελτίωση των σχέσεων κοινωνίας-μεταναστών. Παραπάνω αναφέρθηκαν αποτελέσματα ερευνών για τα φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας που συνδέονται με τη παραβίαση του μεταναστευτικού νομοθετικού πλαισίου και σημειώθηκαν ενδεικτικά κάποια ποσοστά τα οποία αφορούν την εθνική προέλευση των δραστών. Αυτή τη στιγμή σκοπός είναι να αναζητηθούν τρόποι άρσης της παραβατικής συμπεριφοράς από

μέρους των μεταναστών και των πολιτών, αλλά και μέτρα πρόληψης των φαινομένων κοινωνικής παθογένειας από την πλευρά του κράτους.

- **Κράτος**

Η αίθουσα της Ολομέλειας (Βουλή των Ελλήνων).

Είναι προφανές πως τα μέτρα της κυβέρνησης απέναντι στη μεταναστευτική πολιτική θα παίξουν κατασταλακτικό παράγοντα στην προσπάθεια για την εξάλειψη της παραβατικότητας. Μερικές προτάσεις που δίνονται από την ομάδα μας, οι οποίες προέρχονται από την αξιολόγηση των πληροφοριών όλων των παραπάνω είναι:

- Παροχή ασύλου στους νεοφερμένους μετανάστες με σκοπό να μειωθούν τα ποσοστά των αστέγων.
- Δημιουργία και οργάνωση κέντρων εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας ειδικά για τους οικονομικούς μετανάστες, ώστε να είναι ευκολότερη απορρόφηση τους στο χώρο εργασίας.
- Οργάνωση συσσιτίου σε συνεργασία με εκκλησιαστικούς φορείς και εθελοντικές ομάδες για τους άπορους μετανάστες, οι οποίοι δεν έχουν ακόμη εναρμονιστεί με το νέο τόπο διαμονής τους.
- Ενημέρωση του μαθητικού κοινού μέσω ενδοσχολικών εκδηλώσεων και δραστηριοτήτων για τη μεταναστευτική πολιτική με αποτέλεσμα να προσαρμοστούν στα νέα κοινωνικά δεδομένα και να αποφευχθούν ο ρατσισμός και η ξενοφοβία.
- Πληροφόρηση των μεταναστών για το νομοθετικό πλαίσιο που ισχύει στη χώρα που έχουν μεταναστεύσει για να μπορούν να κινηθούν νόμιμα και με ασφάλεια.
- Ενθάρρυνση της αγροτικής οικονομίας, ώστε να αποσυμπιεστούν τα αστικά κέντρα από τον υπερπληθυσμό και να εξισορροπήσουν τα ποσοστά κατανομής μεταξύ εγχώριων και μεταναστών.

- Δημιουργία ομάδων κοινωνιολογίας, οι οποίες θα ασχολούνται αποκλειστικά με τη συμβολή στην πλήρη αφομοίωση των μεταναστών στην πολιτεία σε όλους τομείς (πολιτικά, κοινωνικά, εν μέρει πολιτιστικά, κτλ).
- Επαναδιαπραγμάτευση της ελληνικής κυβέρνησης με την Ε.Ε. στο λεπτό ζήτημα των “ανοιχτών” συνόρων ώστε να είναι ελεγχόμενη και τακτική η είσοδος των μεταναστευτικών ρευμάτων κι όχι παράνομη και άτακτη.
- Έλεγχος του Τύπου και της τηλεόρασης από την κυβέρνηση και επιβολή ποινών για πιθανή τάση για μετάδοση ξενοφοβικών αντιλήψεων στο κοινό.
- Ιδιαίτερη μέριμνα για τα εγκαταλειμμένα παιδιά μεταναστών, παροχή στέγης και τροφής σε αυτά χωρίς να είναι απαραίτητο να δαπανώνται κρατικές απολαβές (βλ.εθελοντισμός).
- Δημιουργία προγραμμάτων που θα στοχεύουν στην προστασία των μεταναστών ως καταναλωτές και εργαζομένους.

Ελάχιστα από τα παραπάνω, δυστυχώς, είναι εφικτό να διεκπεραιωθούν λόγω της δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της χώρας μας. Ωστόσο, σε αρκετά από αυτά μπορεί να συμβάλει ο **εθελοντισμός**, με τον οποίο μπορούν να ασχοληθούν οι νέοι, καθώς και οι μεγαλύτεροι.

Ζήτημα 3ο: “Εθελοντισμός”.

Ο εθελοντισμός μπορεί να αποτελέσει μέσο επαφής των πολιτών με τους μετανάστες.

Ο εθελοντισμός σαν έννοια κρύβει μέσα του το συλλογικό πνεύμα και την αλληλεγγύη που πρέπει να υπάρχουν σε μια κοινωνία “υγιή”. Είναι ένας τρόπος να βελτιωθεί το πρόβλημα της ένταξης των μεταναστών στην κοινωνία και να στραφεί το ενδιαφέρον των νέων σε ζητήματα συλλογικής ευθύνης. Με την ενεργή συμμετοχή,σε κάποια εθελοντική ομάδα που φροντίζει για

τη διευκόλυνση της καθημερινότητας των μεταναστών, αποκομίζει ο νέος ή ο οποιοσδήποτε ανεξαρτήτου φύλου, εθνικής προέλευσης ή ηλικίας την αξία της συνεργασίας και της ευγενούς άμιλλας με σκοπό όχι το οικονομικό, αλλά το ψυχικό κέρδος. Με άλλα λόγια, ο εθελοντισμός δίνει την ευκαιρία στον κάθε άνθρωπο να ανακαλύψει τις πραγματικές του ανάγκες μέσα από την μη κερδοσκοπική προσφορά του για τον συνάνθρωπο.

Παρακάτω, έχει δημιουργηθεί μια λίστα εθελοντικών ομάδων για όποιον/α ενδιαφέρεται για τη συμμετοχή του σε κάποια από αυτές.

■ **<http://www.praksis.gr>**

Η PRAKSIS είναι μία ανεξάρτητη, Μη Κυβερνητική Οργάνωση, που βασικό στόχο έχει τη δημιουργία, εφαρμογή και υλοποίηση προγραμμάτων ανθρωπιστικής και ιατρικής δράσης. Διαθέτει δύο Πολυϊατρεία στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη, τα οποία προσφέρουν εδώ και 13 χρόνια άμεση και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ψυχολογική υποστήριξη, κοινωνική υποστήριξη (συνοδευτικές υποστηρικτικές υπηρεσίες) κ.α. Οι δράσεις της απευθύνονται σε κάθε κοινωνικά αποκλεισμένη ομάδα που δεν έχει πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας, κοινωνικής και νομικής υποστήριξης (οικονομικούς μετανάστες, άπορους, άστεγους, ανασφάλιστους κλπ.).

■ **<http://www.mazigiatopaidi.gr/main.php>**

Η Ένωση «Μαζί για το Παιδί» είναι μια ομπρέλα δέκα κοινωφελών σωματείων μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, που ιδρύθηκε το 1996 με σκοπό να ενώσει ισότιμα τις προσπάθειές τους για το παιδί σε ανάγκη. Το έργο της Ένωσης είναι πολύπλευρο αφού το κάθε ένα από τα σωματεία της προσφέρει διαφορετικές υπηρεσίες καλύπτοντας μια ευρεία γκάμα υπηρεσιών προς στο παιδί και την οικογένειά του. Κάτω από την ομπρέλα της Ένωσης βρίσκουν καταφύγιο άπορα παιδιά, παιδιά με ειδικές ανάγκες, παιδιά που για σοβαρούς κοινωνικούς λόγους στερούνται μόνιμα τη φροντίδα των φυσικών τους γονιών, παιδιά που πάσχουν από σοβαρές ασθένειες και οικογένειες που χρειάζονται ψυχολογική, οικονομική και ηθική συμπαράσταση. Μαζί οι 10 φορείς προσφέρουν ετησίως συντονισμένες υπηρεσίες και ένα καλύτερο μέλλον σε περισσότερα από 5.000 παιδιά στην Ελλάδα.

■ **www.e-ethelontis.gr**

Το www.e-ethelontis.gr, ένα ηλεκτρονικό εκπαιδευτικό κέντρο, που σκοπό έχει να δώσει την δυνατότητα σε όσους θέλουν να εμπλακούν με τον εθελοντισμό να αποκτήσουν τις απαραίτητες γνώσεις και τα εφόδια ώστε να είναι σωστά προετοιμασμένοι πριν την συμμετοχή τους σε κάποιο εθελοντικό πρόγραμμα. Το υλικό που είναι διαθέσιμο στον εν λόγω δικτυακό χώρο περιλαμβάνει πληροφορίες, οι οποίες θεωρούνται απαραίτητες για να συνθέσουν το προφίλ του εθελοντή που θα είναι έτοιμος να συμμετέχει σε κάποιο πρόγραμμα (ορισμός, δικαιώματα, υποχρεώσεις/οφέλη εθελοντή, πρώτες βοήθειες, κλπ).

Τέλος, δίνεται η σελίδα http://volunteers.neagenia.gr/index.php?option=com_sobi2&Itemid=3η οποία περιλαμβάνει όλες τις εθελοντικές οργανώσεις που υπάρχουν στην Ελλάδα και ονομάζεται “Γέφυρα για τον Εθελοντισμό”.

Επίλογος

Συγκεφαλαιώνοντας όλα τα παραπάνω, συμπεράναμε ως ομάδα ότι το νομοθετικό πλαίσιο των μεταναστών πρέπει να ανανεώνεται συχνά με κριτήριο πάντα τις μεταβολές των κοινωνικών δεδομένων και να μπορεί να εφαρμοστεί έχοντας αισιόδοξα αποτελέσματα στην πολιτεία. Σίγουρα, πρέπει να αποφεύγεται η λήψη αποφάσεων με κριτήριο τις ρατσιστικές αντιλήψεις και τα στερεότυπα, γιατί έτσι οδηγείται η χώρα στην οπισθοδρόμηση. Φορείς, όπως το κράτος και η δημόσια εκπαίδευση, καθώς και οι εθελοντικές οργανώσεις, έχουν τη δυνατότητα να συνεισφέρουν στην καλύτερη ένταξη των μεταναστών στα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά δρώμενα, με την προϋπόθεση πάντα της αφιλοκερδούς διάθεσης των πολιτών.

Η Συγγραφική Ομάδα.

- Περισσότερες πληροφορίες για τη βιβλιογραφία μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας : <http://1lyk-kerats.att.sch.gr/>